

Ja kui emmeti üks kurjateggia üleks : „Egga kas tead, et seäls kihhelkonnas, kus rohkem kui sadja pärvis jodikkud on tootamisse läbbi viinast torraga lahti samud, — et seäls on ülle nende arvo ka veel teisi, kes on ka üratoetanud, ja emmeti jäalle uoste hakkamid purjotama? Stis tulle sinna ka ikka, ja wöötta emesele süddame finnituist. Sest pole vigga, et sa oled õppetajale tootand. Egga temma sedda kuulda ei sa; se peäle ütle: „Tagane Sadan! (Matt. 4, 10). Kui nemmad sedda patto on teimid omuna hinge peäle, siis ei tahha minna sedda hirmust sünd mitte ka emese hinge peäle wöötta!“ — Siis jätab kiusaja waim sind mahha, ja wata, inglid tullevad ka sinno jure, ja tenuvad sind” (Matt. 4, 11), sest „eks nemmad keik ei ole teniad wainud, väljaläkitud tenistusseks nende pärast, kes önnistut peavad pärrima!“ (Ebrea r. 1, 14)?

Rebbane ja wähf.

Rebbane vilkas wähf vira äres: „Mis peäle sul hulg jalgo, kui sa ei moista joostia? Sinna laist loom!“

Wähf testis: „Beame tihla, minna josen sinust möda!“ — Teggid kaupa.

Wähf ütles: „Minna lubban sinule veel tük maad ette. Kus sinu sabba on, seäls olgo minne Pea. Kui ma huan: Küssu! — siis panne sooksma.“

Rebbane seisis wähhé nüuna ette, wäht hakatas ilma temma teadmatta omima mollemat tangidega rebbase larrusest sabbast kinni, hildis: „Küssu!“

Rebbane joosis omma hinge ärra, ta panni kui nool kolm wersta maad rehkesti. Keel suust, lootsutas, säl seisma, pörüs ümber: „Kus wähf? Bolle kussagil!“

Wähf lastis temma sabbast lahti, hildis: „Ollete teie ka wimaks járrele samud? Mul läks juba aeg iggawaks, teid odates!“

Rebbane ütles: „Wötko paggan! Kuidas sinna seie janud?“ — piddi tihla tasjuma.

Keleto kulutab.

Englandi maal tuli üks õppetaja ka eesmest korda surde Londoni linna, ja kui ta seäls